

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **P.B.**
státní příslušnost Afgánská islámská republika
t.č. neznámého pobytu v Rumunsku
zastoupeného advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2019, č.j. OAM-1573/DS-PR-P09-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty **se určuje částkou 6 800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2019, č.j. OAM-1573/DS-PR-P09-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR určilo, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro učení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Rumunsko. Žalovaný dále vyslovil, že toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnutím podle § 25 písm. i) téhož zákona z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) citovaného zákona.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a požádal, aby mu pro toto řízení byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 18. 12. 2019 vyhověl a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 23. 12. 2019 zástupce žalobce namítal nepřipustnost předání do Rumunska a odkázal na materiál vypracovaný organizací Asylum Information Database (AIDA) nazvaná „Country Report: Romania“. Tato zpráva popisuje stav rumunského azylového systému k datu 31. 12. 2017 a popisuje systematické nedostatky rumunského azylového systému. Žalobce odkázal na protokol o podání vysvětlení příslušnému orgánu cizinecké policie ze dne 22. 10. 2019 s tím, že si není vědom toho, že by v některé zemi, kudy procházel, žádal o azyl, což nasvědčuje tomu, že rumunské azylové řízení bylo zahájeno nikoliv na základě rozhodnutí žalobce, nýbrž zjevně jakožto následek paušalizujícího nakládání se zachycenými migranty, kterým jsou v Rumunsku předkládány k podpisu materiály, jejichž význam jim není nijak osvětlen. Z uvedené zprávy je známo, že někteří příslušníci pohraniční policie nevyužívají tlumočníky, v důsledku čehož nejsou ani zapsána jejich jména a data narození a důvody jejich žádostí o azyl. Právní zástupce žalobce ve svém podání k tomu uvedl, že „je velice pravděpodobné, že tato situace nastala i v případě žalobce, který se stal žadatelem o mezinárodní ochranu bez vlastního vědomí, patrně pouze na základě předložených a nekvalifikovaně přeložených dokumentů“. V Rumunsku je nedostatečně zabezpečeno právní poradenství a pomoc, na které má žadatel o mezinárodní ochranu právo v jakékoliv fázi azylového řízení zajištěné podle čl. 17 odst. 1 písm. e) rumunského azylového zákona. V důsledku zvýšení počtu žadatelů v poslední době a malé kapacity zprostředkovatelů právního poradenství je toto právní poradenství nedostatečné, kdy navíc Rumunsko neefektivně využívá finance z Evropské unie, které mají sloužit k zabezpečení řádného azylového řízení. V případech žadatelů o azyl zajištěných v detenčních střediscích není přístup ke službám nevládních organizací pravidelně zajišťován, což se zásadním způsobem dotýká i žalobce, který by po svém předání do Rumunska byl zajištěn s největší pravděpodobností v takovémto zařízení. Žalobce dále poukázal na informace ze shora citované zprávy pojednávající o nevyhovujících materiálních podmínkách žadatelů o mezinárodní ochranu a o problémech azylantů v Rumunsku v případě nuceného návratu. Ze všech těchto důvodů žalobce dovozuje, že jeho předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochranu je v této zemi nepřipustné, neboť podle něj

Rumunsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení, které vykazuje systémové nedostatky a které činí jeho vydání do této země nepřipustným. Žalobce se proto domáhal, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 9. 12. 2019 mimo jiné zdůraznil, že dne 4. 11. 2019 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Následně byl krajský soud žalovaným dne 17. 1. 2020 informován, že žalobce byl dne 13. 1. 2020 v rámci dublinského řízení transferován do Rumunska.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2019, č.j. OAM-1573/DS-PR-P09-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 22. 10. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení Policií ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytového pátrání a eskort. Žalobce tehdy uvedl, že z Afganistanu vycestoval v roce 2018, za pomoci převaděčů se dostal do Iránu a poté do Turecka. Z Turecka se dostal na člunu do Řecka na ostrov Lesbos, kde mu byly sejmuty otisky prstů a sepsány nějaké dokumenty, avšak neví, co bylo jejich obsahem. Na ostrově Lesbos pobýval asi 7 měsíců a poté se opět za pomoci převaděčů dostal kamionem do Rumunska, kde jej zadržela policie a byly mu opět sejmuty otisky prstů. Zde podepsal nějaké dokumenty a po dvou dnech byl propuštěn. Za pomoci převaděčů pokračoval do Maďarska, kde potkal další dva Afgánce a přijeli vlakem do Budapešti, posléze si žalobce zakoupil lístek na vlak do Berlína. Po cestě byli ve vlaku kontrolováni policií, která je zadržela. Na otázku, zda v některé ze zemí Evropské unie žádal o azyl, odpověděl, že „nějaké dokumenty jsem podepisoval v Řecku a Rumunsku, jestli to byly žádosti o azyl, nevím“. Na informaci, že je veden jako žadatel o azyl v Řecku a Rumunsku odpověděl, že se tam nechce vrátit. Afgánistán opustil proto, že se bojí Talibánu. Jeho cílem je dostat se do Anglie. Výše uvedeným orgánem cizinecké policie byl téhož dne, tj. 22. 10. 2019 žalobce zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, tj. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dne 23. 10. 2019 vydal žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-1573/DS-PR-2019 oznámení o zahájení řízení o předání žalobce do příslušného členského státu podle výše uvedeného Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Správní spis dále obsahuje dokumentaci o žádosti učiněné žalovaným dne 29. 10. 2019 a odeslané Rumunsku a Řecké republice o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal na území těchto států. Dne 4. 1. 2020 žalovaný obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Dne 4. 11. 2019 provedl žalovaný s žalobcem pohovor v rámci řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Podle protokolu o tomto pohovoru při něm žalobce uvedl v podstatě shodné informace, jako

uváděl do protokolu sepsaného dne 22. 10. 2019 cizineckou policií. Mimo jiné uvedl, že mu v Rumunsku byly sejmuty otisky prstů a o azyl nežádal. Cílem jeho cesty je Německo, kde má bratra a další členy rodiny. Zpět do Rumunska se vrátit nechce, neboť tamější situace v uprchlických zařízeních je velmi špatná. Nedostával plnohodnotnou stravu a nádoby na jídlo byly napadeny plísní. Peníze, které obdržel, mu nestačily na zajištění přípravy jídla. Do Řecka se pak odmítá vrátit kvůli tamní situaci v táborech, která je podle něj velmi vážná. Součástí správního spisu je informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 9. 2019 pojednávající o azylovém systému v Rumunsku, o řízení o mezinárodní ochranu, pobytových střediscích a dublinském systému a o počtech žádostí o mezinárodní ochranu.

6. Žalobce ve své žalobě a jejím doplnění ustanoveným právním zástupcem v podstatě uplatnil jedinou zásadní námitku a to, že jeho předání do Rumunska je nepřípustné v důsledku skutečnosti, že tato země není schopna zabezpečit řádný průběh azylového řízení a že dokonce nemá ani adekvátní podmínky týkající se ubytování, stravování a dalšího zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle žalobce je azylové řízení v Rumunsku zatíženo systematickými nedostatky, v důsledku kterých je jeho předání do této země nepřípustné. S odkazem na zprávu AIDA Country Report: Romania z října 2017 poukázal žalobce podrobně na nedostatečné materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu, problém jejich detence a integrace v Rumunsku. V žalobě samé navíc namítal, že trpí postraumatickou stresovou poruchou, v důsledku které by předání do Rumunska znamenalo pro něj vážnou újmu. Krajský soud se podrobně seznámil se zprávou, která je součástí správního spisu žalovaného nazvanou „Rumunsko – azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 2. 9. 2019, která uvádí jako použité zdroje zprávu AIDA – zprávu o zemi: Rumunsko (Country Report: Romania) z února 2019 a jako další zdroje informace General Inspectorat for Immigration vydané v průběhu roku 2019 a řady dalších zdrojů, mezi jinými je uváděna i zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o lidských právech za rok 2018 ze dne 13. 3. 2019 týkající se Rumunska. Jde tedy o zdroje informací podstatně aktuálnějších než žalobcem poukazovaná zpráva AIDA z roku 2017. Tato zpráva popisuje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku a uvádí oprávněné orgány k přijetí žádosti o mezinárodní ochranu, jimiž je Generální inspektorát pro migraci a jeho pobočky, pobočky pohraniční policie, pobočky rumunské policie a pracoviště národní správy věznic při ministerstvu spravedlnosti. Za žadatele o mezinárodní ochranu je považována osoba, která vyjádří verbálně nebo písemně svůj záměr podat žádost o mezinárodní ochranu před oprávněným rumunským úřadem. Odpovědným orgánem za řízení o mezinárodní ochraně je ředitelství pro azyl a integraci při Generálním inspektorátu pro imigraci. Posouzení žádosti o mezinárodní ochranu provádí ředitelství pro azyl a integraci a jeho pobočky při Generálním inspektorátu pro imigraci. Odvolací procedura probíhá u místního soudu podle místní příslušnosti pobočky Generálního inspektorátu pro imigraci, resp. posléze u okresního správního tribunálu – sekce procesní. Zpráva dále odkazuje na základní právní úpravu týkající se azylového řízení v Rumunsku, jímž je zákon o azylu č. 122/2006 novelizovaný k 3. 9. 2016 a mimořádné vládní nařízení č. 194/2002 o režimu cizinců v Rumunsku následně schválené zákonem č. 357/2003 a později novelizované. Další část zprávy se týká průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnuje i tzv. dublinské řízení. Toto řízení má podle Generálního inspektorátu pro imigraci jednotlivé fáze, kdy je žádost nejdříve určena příslušnému

pracovníku ředitelství pro azyl a imigraci, následně je realizován pohovor s žadatelem, posouzení skutečností, na které se žadatel odvolává a ověření těchto skutečností v součinnosti s oddělením informací o zemi původu a vydání usnesení o zastavení řízení anebo rozhodnutí ve věci a následné doručení usnesení o rozhodnutí žadateli. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je realizován se žadatelem, během něhož má nárok na bezplatné služby tlumočnicka v případě přetrvávání nejasností je pak možno provést doplňující pohovor. Pro pohovor se zranitelnými osobami nebo nezletilými žadateli jsou ustanoveny zvláštní procedury a pravidla, např. posouzení psychického vývoje a způsobilosti pro pohovor nebo posouzení úrovně intelektuálního rozvoje a dospělosti. Oprávněným prostředkem proti rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu je odvolání, které je nutno podat do 10 dnů ode dne doručení rozhodnutí a které má odkladný účinek. Odvolání je následně postoupeno místnímu soudu podle místní příslušnosti pobočky úřadu Generálního inspektorátu pro imigraci. Odvolání proti rozsudku tohoto soudu je pak nutné podat do pěti dnů od doručení rozsudku. Zpráva dále uvádí, že žadatele o mezinárodní ochranu, který podal odvolání proti rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, resp. proti rozsudku soudu v této věci, je oprávněn nadále pobývat na území Rumunska. V části, která se týká azylových středisek, se ve zprávě uvádí, že všichni žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří nedisponují dostatečným prostředky, bez ohledu na typ řízení, s výjimkou podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu, mají nárok na stejnou sociální a materiální podporu od okamžiku podání žádosti. Do sociální a materiální podpory spadá nárok na ubytování, finanční příspěvek na oblečení a stravování a kapesné. Výše se liší podle sociální situace žadatele o mezinárodní ochranu. V Rumunsku podle této zprávy funguje šest státních ubytovacích středisek pro uprchlíky s ubytovací kapacitou 900 osob a v roce 2018 bylo v nich obsazeno 350 osob. V roce 2014 byla tato kapacita pro případ příchodu většího počtu uprchlíků zvýšena na 1 230 míst a zároveň Rumunsko schválilo v případě nutnosti vytvoření dalších 3 500 ubytovacích míst. Nedostatečná kapacita je pro osoby vyžadující zvláštní zacházení a nezletilé děti bez doprovodu, u nichž byla situace obecně komplikovaná jazykovou bariérou a nedostatečným tréninkem pracovníků Generálního ředitelství pro sociální péči a ochranu dětí pro práci s cizinci.

7. S ohledem na výše uvedené informace souhlasí krajský soud se závěrem žalovaného, že Rumunsko je schopno v souladu s obecně uznávanými principy azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce sám v podané žalobě namítal své připomínky ohledně úpravy možnosti stravy a nekvalitní poskytované stravy v azylových střediscích. Takovou námitku ovšem nelze pojímat jako hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení, které by mu mělo v Rumunsku hrozit. Námitku týkající se postraumatické stresové poruchy, v důsledku které by žalobce v případě předání do Rumunska mohl utrpět vážnou újmu, žalobce nedoložil jedinou lékařskou zprávou. Skutečnost, že žalobce podal v Rumunsku žádost o udělení mezinárodní ochrany je průkazná lustrací v databázi EURODAC, v níž je žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, jak v Řecku, tak i v Rumunsku na základě podané žádosti a otisků prstů. Námitku, že žalobce něco podepisoval, aniž by věděl, co podepisuje, považuje krajský soud za účelovou; žalobce totiž mohl nepochybně trvat na přítomnosti tlumočnicka, jehož povinností by bylo tyto listiny mu před podpisem přeložit. Pakliže žalobcem předložená zpráva Asylum Information Database „Country Report: Romania“ z října 2017 pojednává o dílčích nedostacích azylového systému v Rumunsku, rozhodně se nejedná o natolik závažné nedostatky

v azylovém řízení či podmínkách pro přijímání uprchlíků v Rumunsku, které by vylučovaly aplikaci Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

8. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v celkové výši 6 800 Kč představující dva úkony právní pomoci po 3 100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů jeho od doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 1. dubna 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce